

Ach, to musí býti,
 matičko má milá,
 ach, láska mne nutí,
 a svět očekává,
 abych ho celý vykoupil
 a vůli Otce vyplnil;
 k smrti se odbírám,
 Tě smutnou zanechám.

Déle mne nezdržuj,
 matičko rozmilá,
 hrozně bičování,
 koruna trnová,
 těžký kříž mne očekává
 a se všech stran strach nastává;
 již musím trpěti,
 Tebe zanechatí.

Žalostná já máti,
 již jsem opuštěna,
 již vidím synáčka,
 jak v krvi omdlívá,
 po všem těle zbičovaný,
 a hrozně korunovaný,
 kříž přetěžký nese,
 bolestí se třese.

Na horu s ním vyšel,
 sedmkráté padl;
 matka zarmoucená,
 ach, když jsem viděla,
 provaz na krk uvázaný,
 a na ten vrch vyvedený,
 na kříž roztažený,
 beránek nevinný.

Synáčka milého,
 hrozně přibitého
 s křížem postavili,
 kopím jej prohnali;
 jak já nemám smutná máti
 nad Synáčkem nařikati;
 ze všech ran krev teče
 pro tebe, člověče.

Na kříži umírá,
 posledně povídá:
 poručím matičku
 svému učedníku,
 a svatou hlavu naklonil,
 duši svou Bohu poručil,
 ach, již usmrcený
 pro lidské spasení.

O hříšný člověče!
 vezmi si do srdce
 Syna mého rány,
 mé velké trápení:
 budeš-li to rozjímati,
 máš věčnou slávu dostati
 a budeš s mým Synem
 až na věky, amen.

6. Píseň velikonoční.

947.

Z Velké.

Ra-duj - me se všickni ný - ni na deň Bo - ží - ho vskří - še - ní,

či - níc ná - bož - ná zpí - vá - ní, al - le - al - le - lu - ja.